

med sin store Pakke under Armen. Saa hovedkulds var de kommen afsted, at de havde glemmt at slukke Lyset, der stod og brændte paa Bordet, da Pigen senere kom op.

Mads Vestrup havde forinden taget Afsked med sin Menighed paa en Maade, der hos Mange vakte Tvivl om hans Tilregnelighed. Berøvet Retten til at tale fra Prækestolen eller vise sig for Altret var han ved Søndagsgudstjenesten traadt frem i Kordøren i sit Ornat og havde her med høj Røst bekendt sin Brøde. Men derpaa havde han i en ophidset Tale vendt sig mod det Præsteskab, der havde forskudt ham. Nu da alle Udveje var forsøgt, befriede han sin Sjæl. Han var ikke i Tvivl om, sagde han, at hans Synd, saa grim den end var, dog i Vorherres Øjne kun var ringe i Sammenligning med den Skamløshed, hvormed store Skarer af Tidens Gejstlighed forraadte Guds hellige Kirke og forfalskede Evangeliet for at indynde sig hos Folket. Han talte om »visse fjantede og æresyge Provster«, der boledede med Verden og kildrede de Ugudeliges Øre med letfærdig Snak. Den før saa frygtsomme Mand talte, saa den ene efter den anden af Tilhørerne nede i Kirken lettede sig i Sædet og saae sig om efter Sognefogden. Han talte, saa hans Øjne blev røde og der boblede Skum i Mundvigene. Tilsidst løftede han truende sin